

#14 / forår 07
geiger

**BAND ANE
BLEUBIRD
JØRGEN TELLER**

TEMA OM LYD/PRODUKTION

**THE FALL
EFTERKLANG
PAVEMENT
SEBADOH**

gratis

Fra skaterknægt i Miami med Charlie Parker i hovedtelefonerne og 2 Live Crew-rim på læben ... til eksil-amerikaner, håndværker og bogorm i Montreal med flere progressive rap-udgivelser under bæltet. Bleubird er på en mission for at bevise, at han kan kæmpe sig op uden at give køb på idealerne. Han åbner for alle sluserne. Publikum får ingen kunstig gangsta-facade, men et helt menneske på godt og ondt. Musikalsk eventyrlyst, hjertekvaler og politisk harme rystet sammen med morsomme, mentale kortslutninger og et rent Niagara Falls af improviserede ordstrømme.

[af Lars Kjær Dideriksen – fotos: Steffen "Jint" Jørgensen]

I make weird / for you cause I don't try to adjust / the way it comes out of me is the way I give it to you / I make weird / dear fame and fortune, see you in hell
- fra "I Made Weird", RIP USA.

Efteråret 2006. Den amerikanske rapper Bleubird – alias Jacques Bruna – står i Århus. Bag ham ligger en flymaraton uden søvn. Fra Montreal til New Jersey og videre til London, på landjorden med fire trafikkaostimer fra Gatwick til Stansted Airport og så videre med fly til den jyske østkyst. Den lille flaske med pebermynteolie, der skulle holde årstidens baciller væk fra bihulerne, blev konfiskeret, inden han steg på sit fly. Nok ville hans virke af USAs Office of Homeland Security måske karakteriseres som upatriotisk og undergravende, men hans bomber er nu udelukkende verbale. Til gengæld skydes der skarpt.

**BLEUBIRD – en rap fugleinfluenza
klar til at inficere verden**

I MAKE WEIRD

- Ja, jeg prædiker meget. Der er venner, der mener, at det er utroligt, jeg ikke også er vegetar, siger Jacques med et lille grin.

Det er femte gang, han er i Europa på turné. Denne gang er det helt solo. Andre gange har det været med mere kendte hiphop-kunstnere som f.eks. Sole fra Anticon-selskabet. Slægtskabet til det progressive, amerikanske rap-label fornægter sig ikke, men Bleubird er om noget stadig helt sin egen. Med sit andet album *RIP USA (the Birdfleu)* – opfølgeren til den roste, men lidt oversete, debut *Sloppy Doctor* fra 2003 – er han klar til for alvor at gøre sig bemærket.

Set i forhold til den hiphop, der er mest fremherskende i Danmark, passer han nok ikke lige ind i den brede offentligheds billede af en hiphopper. I flæng namedropper han forfattere som Kurt Vonnegut og

Allen Ginsberg, mens han hiver masturbation, Super Mario og "Jesus i Nordkorea med dreadlocks og en basguitar" ind i samme tekst i løbet af en linie eller to. Udover at have opfindsomme producer-venner i ryggen vil han være en personlig ordkunstner.

- Jeg prøver altid at inspirere folk og få dem til at tænke mere over tingene. Jeg rapper om de ting, jeg synes er galt med verden. Men det inkluderer også mig selv. På den måde prøver jeg at være så ærlig som muligt. Jeg lader ordene flyde frit, siger Jacques.

Ordene skal pirre de små, grå celler, men samtidig gøres lytteren også forpustet af de vokale salver, der springer fra forskruet humor til dybt alvorlig harme inden for samme nummer. Og hvor mange rappere putter små diktafon-optagelser på deres plader, hvor de synger duet med deres kat? I hvert fald én gør.

Her til lands vil han, Bleubird, ifølge ornitologer være en "østlig hyttesanger".

*I'm a broken robot with tampered circuitry and
tempered urgency a bull's-eye coward / Climbing to
the top of the tower / With a ladder made of broken
promises and candy rappers / I don't want to be a rapper
I don't want to be a poet / I just want to be alive and I
don't want to have to know it.*

- fra "Bobmalisada", *Sloppy Doctor*.

Opvaskeren som rapper

På tour-programmet er der en koncert, som er arrangeret af LJUD på Fabriken i Århus, hvorefter det går videre til åbningen af en kæmpe skaterpark i Holland, to koncerter i Finland og to mere i Berlin med Otto Von Schirach, der også er fra Miami. Wien og Innsbruck er de sidste stop i Europa, inden turen går tilbage til udgangspunktet: Montreal. Her venter der tre jobs som bygningshåndværker, opvasker og bogholder. Noget skal finansiere musikken.

- Det er et slid. Men jeg får min inspiration til min musik derfra. Hvis jeg havde det alt for komfortabelt, så ville min musik sikkert være noget lort, griner Jacques, hvis første album kom til verden efter en stribe af gæsteoptrædener på andres plader.

- Jeg var heldig. Jeg stod og manglede beats. Og det endte med, at jeg bare fik en masse fra folk, der dukkede op. Blandt andet Sign One og Alias. Sole medvirkede også. Optagelserne var dog besværlige. Jeg boede stadig i Florida og måtte flyve til Halifax for at indspille vokaler. Dem klarede vi dog på to dage, forklarer Jacques.

Albummet blev godt modtaget, selv om det ikke blev en storsællert. Han blev også overrasket over den gode respons i Europa. Da *Sloppy Doctor* endelig kom på vinyl i 500 eksemplarer, var de udsolgt på en måned.

- Min første koncert i Europa var i Grækenland. En pige, der havde hørt min musik, fik mig fløjet helt til Athen, og der stod et publikum på 100 mennesker, der kunne synge med på mine tekster. Det havde jeg ikke oplevet i USA. Jeg var helt paf, fortæller Jacques, der efter flere års arbejde med at bygge en musikscene op mellem collegebyerne i Florida ikke kunne vente med at flytte fra staten til et mere kunstnerisk frugtbart geografisk udgangspunkt.

Det endte med at blive Montreal i Canada. Her deler han lejlighed med sit label Endemik Music's ene grundlægger, Scott Da Ros. Musikalsk har rejsen dertil været lang og kringlet.

*Look to the sky the answers lie in a smoldering pot of
confusion embedded in rhetoric coded then folded and
eaten by mindless beasts / Who feast on the fact that
we're gullible sacks of desired conditioning listening
eagerly awaiting instruction / Self-destructive animal
farm / Disarm the dinosaurs holding the hierarchy /
Invert the pyramid, live off the irony.*

- fra "The Boogie Man Screams Like A Girl", *Sloppy Doctor*.

En genre alene dur ikke

- Da jeg var knægt, skatede jeg rundt med Charlie Parker i hovedtelefonerne. 2 Live Crew var de lokale helte, og jeg lærte deres tekster udenad. Mine forældre forbød mig ikke engang at lytte til dem trods deres frække tekster. De lærte mig, at så længe jeg kunne skelne mellem, hvad de lavede, og så den virkelige verden, var det okay, forklarer Jacques.

Mens hiphoppen fra 80'erne havde stor indflydelse på Jacques, så var thrash- og italiensk metal også en del af den musikalske kost.

- Og på et tidspunkt blev jeg træt af rap. Så i high school lyttede jeg til ska, punk og hardcore. Fordi jeg bedre kunne lide energien i det. Men det endte med, at jeg vendte tilbage til hiphoppen. Jeg savnede den. Og så var der kommet en del nye musikere, der havde fornyet genren.

Jacques kan dog ikke holde sig inden for én genre.

- Jeg er rapper. That's what I do. Men jeg bryder mig ikke om at sidde fast i én genre. Budskabet i mine tekster kan ikke puttes ned i én kasse. Det transcenderer flere genrer. Jeg kan lide at ramme et varieret publikum. Og jeg gør det. Jeg har turneret med hardcore rockbands, hvor publikum i første nummer har frøst "rap!" af mig, og i sidste nummer har løftet mig op fra scenen i begejstring. Jeg delte det politiske budskab med rockbandet, og en del af publikum havde tydeligvis ikke oplevet før, at rap kunne have samme indhold, fortæller Jacques.

Geiger interviewer Bleubird to gange på Europa-turnéen. Først i Århus, dernæst i Berlin. På scenen i den tyske hovedstad, nærmere bestemt den sveddryppede betonkælder af et spillested kaldet Ausland, kommer genremixet klart til udtryk. Efter flere intense numre i højeste gear med både forberedte tekster og freestyle fyrer han et stille instrumentalnummer af, hvor postrockbandet Karate leverer back-up fra cd-spillere. En af de dybfølte tekster fra *Sloppy Doctor* flyder hen over de rolige guitarklange. Og det virker.

Blandt sine musikalske samarbejder kan han også tælle indtil flere bidrag til albummet *Matters of Love and*

Death fra 2006 – et soloprojekt fra italienske Nuccini, der kommer fra postrockbandet Giardini di Mirò.

- Jeg kan lide at pushe både laid back organisk musik og vanvittige elektroniske, glitchede lyde. Og ja, jeg er vild med lyden af et liveband. Derfor har jeg også begge dele med på mit nye album, siger Jacques.

Hans brede smag er man ikke i tvivl om, så snart den nye skive, *RIP USA (the Birdflew)*, begynder. Det første minuts tid udfyldes af et aggressivt punknummer, som albummets titel messes hurtigt henover. Derefter kommer hiphoppen ind – en slags hiphop, hvor både violin, udsyret bas og selv banjo bidrager med uventede klange – og så er der de både skøre, opfindsomme og tunge tekster.

*Chaos is eminent / Laws upon laws permits flaws of
morality / Driven by salary / Backed by the cavalry /
Bullets fly / And Americans cry...when America cries the
world listens.*

- fra "The Boogie Man Screams Like A Girl", *Sloppy Doctor*.

Energien i det uperfekte

Musik er ikke det eneste, der inspirerer til de mange Bleubird-tekster. Han læser så meget, han kan. Bl.a. samfundskritikeren Noam Chomsky.

- Han er dog meget mere belæst, end jeg er, men det, han gør, er absolut nødvendigt. Det er dog ofte svært at sluge, da han er noget monoton. Så jeg kan lide at tage hans idéer og budskab og sprede det på min måde. Jeg er i hvert fald påvirket af hans politik. På den anden side, så elsker jeg også forfattere som Charles Bukowski, Don DeLillo og Kurt Vonnegut. Vonnegut er jo helt skør og meget opfindsom. Min musik er klart et produkt af det hele, siger Jacques, der også krediterer "folk omkring sig" som en meget stor indflydelse.

- Jeg putter alt ind i mine tekster. Mine forhold til andre mennesker – f.eks. mine skændier med venner – bliver smidt ind i musikken og sat sammen til denne pakke. Nogle gange er det lidt sloppy, så jeg prøver at rydde lidt op i det, siger Jacques.

- The "sloppy doctor"?

- That's right.

Bleubirds improviserede flow resulterer også af og til i

underlige ord. "Isaac Asimolotovcocktail" er et af dem.

- Det er ikke nogen, jeg sidder og tumler med i timevis for at finde på. De kommer bare, og jeg følger med. Jeg kan lide at gøre det, når det passer ind. Jeg læser ikke meget "korrektur" af teksterne. Jeg ændrer kun små ting. Jeg vil have optagelsen ned på bånd i løbet af de tre første forsøg. Hvis jeg skal forsøge igen og igen og bliver frustreret, så mister det spændingen og den energi, som jeg går efter. Jeg kan lide det uperfekte. Selvom jeg snubler over et ord på en optagelse, så accepterer jeg det, fordi det er et billede af mit liv i lige netop det øjeblik. Det er også en måde at være ærlig på, siger Jacques.

Do we go to hell when we live hard? Or is hell another world for third world country? / If I've never fed a starving child with my own hands, then I been making too much music.

- fra "Hell Country", RIP USA.

Walking the walk

I sit flow åbner Jacques som sagt for sluserne. Det kommer også til udtryk i helt åbne refleksioner over sin metier som rapper. Er det bare ord, eller er der også handling bag?

- Der er jo klart spørgsmålet om talking the walk and walking the walk. Og det er et stort spørgsmål for mig. Jeg kæmper for at overleve ved at lave musik. Der er ikke tid til meget andet. Jeg stræber musikalsk, men egentligt er det jo selvsk. Man kan kun pege fingre så meget uden at gøre noget. Det er et dilemma. Hvordan kan jeg rappe om alverdens problemer, hvis jeg ikke selv går ud og gør noget? Som jeg rapper i sangen "Hell Country": Hvis jeg ikke har givet mad til et sultende barn med mine egne hænder, så har jeg lavet for meget musik, siger han og fortsætter:

- Jeg har venner, der dedikerer hele deres liv helt uselvsk til at hjælpe andre. Jeg mødte en pige, som jeg fortalte entusiastisk om, at jeg skulle til Europa for at turnere. Hun skulle derimod til Etiopien og arbejde med blinde børn. Det satte tingene lidt i perspektiv. Jeg lærte meget af hende. Skyldfølelsen vejer tungt i mit hjerte og i mit hoved. Jeg tænker, at jeg bør gøre mere, end jeg siger. På den måde er jeg en hykler. Men det er godt, at jeg er bevidst om det.

Jacques har dog efterhånden fået vendt og drejet

problematikken mere og mere. Og han har måske fundet sin rolle alligevel.

- Der er et godt budskab i min musik. Jeg kan tage, hvad jeg lærer af disse uselviske mennesker, og sprede budskabet. Jeg vil inspirere til tanker og forandringer. Det er, hvad jeg kan gøre som rapper. Jeg ville dog godt kunne afse mere tid til den slags, men jeg må nå til et punkt, hvor jeg kan holde mig selv flydende, før jeg kan bevæge mig ud i det. Jeg ser for eksempel gerne mig selv som skolelærer for børn, siger Jacques.

Hans harme over verdens tilstand er dog svær at holde inde.

- Der er rappere i New Orleans, der arbejder med velgørhedsarbejde ved vidende, at forholdene betyder, at de i sidste ende taber år af deres liv ved at hjælpe. Der er så meget sygdom og nød i det område samtidig med, at milliarder af dollars i nødhjælp er spildt og forsvundet. Men man hører ikke om det – selv ikke i USA – fordi mediernes fokus konstant er rettet mod "terrorisme" og krigen i Irak, siger han.

Og så er vi ved præsident Bush. Han er ikke til at komme uden om.

I saw a politician sucking the devil's dick / In an alley behind a strip club / He looked like the president / But I don't want to jump to conclusions / I'd rather beat around the bush / And push important subjects under the rug / Someone call 911 / I think I need a hug
- fra "My Cunt Tree Tis Of Thee", From Supercold To Superheat / Gunporn - Pretty Pretty Please.

Hellere Bushbashing end ingenting

At svine den upopulære præsident til er næsten blevet en kunst i sig selv. Mange amerikanske musikere har fra europæiske scener udtrykt deres harme over hjemlandets overhoved og høstet store bifald for det. En let måde at vinde sig et europæisk publikum på.

- Bushbashing er fortæsket. Det er et svært emne. Jeg vil virkelig gerne være forarget. Det er let at sige "fuck Bush". En del af mig vil gerne være irriteret over det, men det er så populært, at jeg elsker det, he-he. Jeg vil alligevel hellere høre det fra scenen end klichéer som "one two three four... say hip... hop... hip... hop!". Bushs gerninger er ikke et budskab, der er over with. Det er stadig nødvendigt, at det bliver sagt. Men jeg ville ønske, at det havde lidt mere vægt, så folk ville tænke

mere over det. Derfor prøver jeg på at være lidt mere kreativ samtidig med, at jeg af og til gør det hele lidt morsomt. Ved f.eks. at bruge billeder. De er stærkere end ord og sætter sig fast på nethinden.

Jacques mener, at der er mange mulige mål for kritik. Alle Bushs ministre, Canadas premierminister, Tony Blair osv. Alle dem, der er snæversynede i deres politik.

- Men Bush er en poster boy for ondskaben... for ja, han er Ondskabens Ansigt. Men han er ikke den eneste person, der bør være under angreb. Det begynder at være en spøg, så det stinker faktisk. Men i det mindste kommer der et budskab igennem. Hellere noget end ingenting, siger Jacques og tilføjer:

- Sage Francis tacklede 911 lige på og hårdt, og folk var efter ham og kaldte ham upatriotisk. De mente, at han cashede in på det. Men det er bullshit. Han fik helt klart sin pointe igennem, og det blev hørt rundt om i verden.

Jacques har ikke kunne skrive en sang om New Orleans. Endnu. Men der er mange andre emner. På nummeret "God's Guns", der stammer fra det nyeste album, lyder refrænet: "The God with the guns is the one that won". Religion er et emne, der ofte er med i hans tekster.

I don't know who my god is but when he speaks to me I listen clearly / Call it voices in my head or heroes in my headphones today / You ever hear your name spoke in a song that doesn't exist? / Yesterday I was by myself surrounded by people all day

- fra "The Boogie Man Screams Like A Girl", Sloppy Doctor.

Find din egen religion

Til trods for, at Bleubird-pladerne har megen spiritualitet indbygget i teksterne, er den kristne gud, som mange af hans landsmænd samles om, ikke hans foretrukne.

- Åh ja, Godbashing, ha-ha. Jeg er opvokset i Florida, lidt syd for bibelbæltet. 100 miles fra Cuba. Så vi er mere en slags communist left wing tanning salon lifestylists der. Florida er et underligt sted. Selv har jeg været rimeligt fri med hensyn til religion. Min mor er jødisk, og min far romansk-katolsk italiener. De valgte ikke at opdrage os børn i nogen bestemt religion, men til at finde vores egen med tiden. Så jeg tror på en gud – en større spirituel tilstedeværelse. Både inden- og udenfor individet. Noget, der flyder igennem hele verden og forbinder alle med hinanden. Så jeg følger ikke nogen tro. Jeg tror ikke på nogen af de bøger. Koranen og Bibelen er bare bøger, gode bøger, men jeg opfatter dem slet ikke som Sandheden. Når noget trækker en skillelinie mellem mennesker, så er det ikke godt. Religion er og har været skyld i så meget had og lidelse. Så hvordan kan det være The One Truth? Du skal elske din næste. Alle. Undtagen hvis de er homoseksuelle. Kristendommens dobbeltmoral er horribel. Det er den religion, vi i den vestlige verden kan se indefra – i modsætning til islam. Kristendommen tjener penge på det religiøse og udnytter folks tro. Det er modbydeligt. Og her i vesten influerer det i høj grad vores liv og politik. Så jeg angriber det på min måde. I mine tekster er Gud nogle gange en kvinde, andre gange en mand. Jeg prøver at prikke lidt til konventionerne.

Jacques mener, at man skal udvikle sine egne principper. Helst en almindelig anstændighed over for mennesker og dyr omkring sig. Buddhismen har dog fat i noget af det rigtige, siger han. Jo mere fredelig tankegang, der kan spredes, jo bedre. Også selvom det i vesten mest gøres gennem kommercialiseret yoga. Lidt har også ret.

- Men helt simpelt: Behandl andre, som du selv vil behandles.

Am I out of my mind or in the back of yours? / We only

fight from behind closed doors / Crack a Coors light and go fly a kite on an Indian reservation / Sunday family picnic desecration / Poor people have to work for their money / Rich people have enough to make more / Should I borrow the bank and go for it / Or stay home working safe and die in a car accident?

- fra "Matt Dylan", *Sloppy Doctor*.

En rap fugleinfluenza

Alle disse holdninger, modstridende følelser og erfaringer har han nu klemt ned på omkring 62 minutter på en cd med den både hårde og ironiske titel *RIP USA (the Birdfleu)*.

- Jeg kan ikke sige, at jeg blevet mere fokuseret, end da jeg lavede mit første album. Det er stadig de samme emner, jeg rapper om. Men som menneske har jeg selvfølgelig udviklet mig. Samtidig er jeg blevet mere opsat på musikken. Ikke, at jeg ikke var det før, men jeg var mere naiv. Nu om dage er jeg mere træet af selve musikbranchen.

På *Sloppy Doctor* fik Jacques beats forærende forskellige steder fra. Denne gang har han været meget mere involveret i hele processen.

- Nu har jeg en boks til at optage vokaler i ved siden af min seng. Det er noget lettere. Samtidig har jeg også lært noget om sangstruktur. Tidligere var jeg mere sådan "fuck omkvæd", men det har jeg arbejdet mere med nu. Den nye plade er også mere melodisk, siger Jacques.

Forskellige musikalske stilarter og anderledes instrumenteringer får også frit løb denne gang.

- På den måde tvinger det mig også til at skrive på forskellige måder. Så musikalsk er der forskel i forhold til sidste plade. Musikken har også været igennem mange flere hænder undervejs, og der er langt flere liveinstrumenter på denne skive. I bund og grund havde jeg bare mulighed for meget mere input denne gang. From the root to the fruit. Musikken har mere fylde og mere tekstur denne gang. Men ellers er jeg jo stadig en scatterbrain, der ikke har et bestemt mål fra starten, men følger musikken, hvor den tager mig hen undervejs. Når jeg fandt en lyd eller en idé, jeg kunne lide, så forfulgte jeg den, forklarer Jacques.

Når pladen er kommet ud, venter der både flere samarbejder og turnéer. Også i Europa, siger Jacques som udgangsreplik på interviewet i Berlin. Der er dog lige en lille ting, der pirrer nysgerrigheden.

Navnet Bleubird, hvad er det lige med det?

- Åh ja. Jeg plejede at stave det både Bluebird og Bleubird. Men der var et band i Californien, der hed Bluebird, som jeg blev forvekslet med. Den franske stavemåde er også lidt sjov. Jeg hedder jo også Jacques uden at være fransk, så på en måde passede det fint. Jeg havde mange dumme rapnavne i high school, da jeg ikke var så seriøs omkring rap. Jeg kunne lide ordet 'bird' på grund af Charlie Parker. Når jeg skatede rundt, og han virkelig gav den gas på hornet. Og ja, jeg har altid kunnet lide at se på fugle. Bluebird er også navnet på et gammelt jazzlabel. Og skolebussen i USA hedder Bluebird. Skyriders, jeg arbejder sammen med, bor i sådan én, og vi har kørt rundt og turneret i den. Men indrømmet, så er mange af disse grunde nogle, jeg er kommet på senere. Men en bluebird er også en drømmer og et symbol på glæde. "A bluebird on my shoulder, a bluebird at my window." Jeg prøver på at være glad det meste af tiden. Og på at gøre andre folk glade. Jeg var klassens klovn i skolen. Ingen overraskelse, he-he. Still a fucking clown.

I'm that voice without a home / I'll ride with you in your headphones and traffic jams. I'm your man here for anyone who cares / I ain't going no where / I'm a rider - fra "Writer", *RIP USA*. ●

Bleubird-diskografi

RIP USA (the Birdfleu)
(cd, Endemik Music, 2007).

Med bl.a. Sole, Subtitle, Filkoe176, Jim Wurster, Ryan Fritch og David Pastorious.
Produceret af Alias, Sole, Skyriders, Nuccini!, Scott Da Ros, The Instruments, Luvte, Maker og ShortFacedBear.

Pilgrim of St.Zotique
(12"-ep, Endemik Music, 2006)

Med bl.a. Subtitle, Filkoe176, Skyriders og DJ Immortal.
Produceret af Alias, Sole, Skyriders, Scott Da Ros og DJ Mayonaïse

Links:

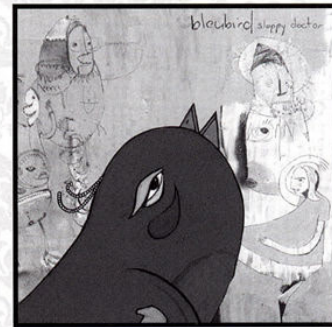
www.endemikmusic.com
www.myspace.com/bleubird
www.myspace.com/endemik

From Supercold to Superheat
(cd, Steve Todd + the Bird Music, 2006)

Turnéopsamling. Produceret af Skyriders, Vibel, DJ Immortal, Scott Da Ros, Substance, jdwalkers, XNDL (Gunporn), Divinci, Filkoe176, Lord Grunge (Grand Buffet), My Grandpa Jacky, Therealone og Dyslogic.

Sloppy Doctor
(cd, Endemik Music, 2003)

Med bl.a. Sole og Sign One.
Produceret af Alias, Sign One, The Elementals, Skyriders, Lord Grunge (Grand Buffet), Dexter Doolittle, Uncle Fester, X (M.K.Ragab), Hemol og Jesse Dangerously.

Udvalgte gæsteoptrædere og fællesprojekter

Nuccini!: *Matters of Love and Death* (cd/lp, 2nd Rec, 2006)
Scott Da Ros: *...One Kind of Dead End* (cd, Endemik Music, 2006)
Zucchini Drive: *Being Kurtwood* (cd/lp, 2nd Rec, 2006)
jdwalkers: *Them Get You Them Got You* (cd, 6Months, 2005)
Sole: *Live From Rome* (cd/lp, Anticon, 2005)
Grand Buffet: *Pittsburgh Hearts* (cd, Independent, 2004)
Gunporn: *Pretty Pretty Please* (cd/lp, Shadowanimals/Subversiv*rec, 2004)
Les Swashbuckling Napoleons: *7"* (RightLeft Records, 2003)

Se udvidet diskografi på
www.sonicbids.com/bleubird